

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 4131/24
27.3.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Зорице Јовановић, председника већа, Љиљане Стричевић и Драгиње Марић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Вергаш Невија, адвокат из Новог Београда, Милутина Миланковића бр. 56, и Зоран Чукић, адвокат из Новог Београда, Јурија Гагарина бр. 50/19/IV, против туженог "Југоцентар" д.о.о. из Новог Београда, Палмира Тољатија бр. 7, чији је пуномоћник Владан Јовичић, адвокат из Београда, Хаџи Проданова бр. 11, ради исплате, одлучујући о: изјављеним жалбама тужиоца и туженог против пресуде Трећег основног суда у Београду П1 3533/13 од 16.12.2021. године; изјављеним жалбама тужиоца и туженог против допунске пресуде Трећег основног суда у Београду П1 3533/13 од 12.08.2022. године и изјављеној жалби тужиоца против допунске пресуде Трећег основног суда у Београду П1 3533/13 од 07.02.2024. године, исправљене решењем истог суда П1 3533/13 од 02.09.2024. године, по закљученој расправи пред овим судом 27.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П1 3533/13 од 16.12.2021. године у ставу један изреке, допунска пресуда Трећег основног суда у Београду П1 3533/13 од 12.08.2022. године у ставу један изреке и допунска пресуда Трећег основног суда у Београду П1 3533/13 од 07.02.2024. године, исправљена решењем истог суда П1 3533/13 од 02.09.2024. године, у ставу пет, шест и седам изреке и жалба тужиоца, у том делу, и жалбе туженог, **ОДБИЈАЈУ СЕ**, као неосноване.

УКИДА СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П1 3533/13 од 16.12.2021. године у ставу два, три и четири изреке и допунска пресуда Трећег основног суда у Београду П1 3533/13 од 12.08.2022. године у ставу два изреке и **ОДЛУЧУЈЕ** само у погледу истакнутог приговора пребијања туженог, и то:

ОДБИЈА СЕ истакнути приговор пребијања туженог, као неоснован, којим је тужени предложио да се утврди да постоји потраживање туженог према тужиоцу, у

износу од 238.640,84 динара, са каматом, по стопи која је прописана Законом о висини стопе затезне камате, почев од 02.10.2007. године до исплате, да се усвоји компензациони приговор туженог према тужиоцу у износу од 238.640,84 динара, са каматом, по стопи која је прописана Законом о висини стопе затезне камате, почев од 02.10.2007. године до исплате, и да се изврши пребијање потраживања, те одбије тужбени захтев тужиоца за износ из компензационог приговора.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу, на име трошкова другостепеног поступка, исплати износ од 95.250,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака ове пресуде.

Образложење

Ставом један изреке пресуде Трећег основног суда у Београду П1 3533/13 од 16.12.2021. године усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде, за период од октобра 2007. године до јуна 2012. године, по наведеним месецима, у вредности и са каматом, као у њеном садржају.

Ставом два изреке усвојен је тужбени захтев туженог и утврђено да постоји потраживање туженог према тужиоцу, у износу од 238.640,84 динара, са каматом по стопи која је прописана Законом о висини стопе затезне камате, почев од 02.10.2007. године до исплате.

Ставом три изреке усвојен је компензациони приговор туженог према тужиоцу, у износу од 238.640,84 динара, са каматом, по стопи која је прописана Законом о висини стопе затезне камате, почев од 02.10.2007. године до исплате и врши се пребијање потраживања странака.

Ставом четири изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили тужилац и тужени, из свих разлога прописаних чланом 373 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11), и то тужилац побијајући је у ставу два, три и четири изреке и тужени побијајући је у ставу један изреке, а што произилази из садржине жалбених навода.

Тужилац је поднео одговор на жалбу туженог.

Ставом један изреке допунске пресуде Трећег основног суда у Београду П1 3533/13 од 12.08.2022. године усвојен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да, за тужиоца, уплати, Републичком фонду ПИО – Филијали у Новом Београду, законом прописане доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, на изгубљену зараду из става један изреке пресуде од 16.12.2021. године, у периоду од 02.10.2007. године до 01.07.2012. године.

Ставом два изреке одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца за уплату доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање почев од 01.07.2012. године до 14.10.2013. године.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили тужилац и тужени, из свих разлога прописаних чланом 373 Закона о парничном поступку, и то тужилац побијајући је у ставу два изреке и тужени побијајући је, у смислу члана 386 став 1 Закона о парничном поступку, у ставу један изреке.

Ставом један изреке допунске пресуде Трећег основног суда у Београду П1 3533/13 од 07.02.2024. године, исправљене правноснажним решењем истог суда П1 3533/13 од 02.09.2024. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу исплати накнаду штете на име изгубљене зараде, за период од 01.07.2012. године до 14.10.2013. године, као дана повратка на рад, по наведеним месецима, у вредности и са каматом, као у њеном садржају.

Ставом два изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да, за тужиоца, надлежном Фонду ПИО запослених – Филијали Нови Београд, изврши уплату доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, на неисплаћену зараду из става један изреке пресуде, за период од 01.07.2012. године до 14.10.2013. године, као дана повратка на рад, а по законским стопама које буду важиле на дан уплате доприноса.

Ставом три изреке одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да, за тужиоца, надлежном Фонду ПИО запослених – Филијали Нови Београд, изврши уплату доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, на неисплаћену зараду из става један изреке пресуде, за период од 01.07.2012. године до 14.10.2013. године, као дана повратка на рад, по наведеним месецима, у новчаним износима, у вредности, као у њеном садржају.

Ставом четири изреке одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да, за тужиоца, надлежном Фонду ПИО запослених – Филијали Нови Београд, изврши уплату доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, на неисплаћену зараду из става један изреке пресуде Трећег основног суда у Београду П1 3533/13 од 16.12.2021. године, за период од 02.10.2007. године до 01.07.2012. године, по наведеним месецима, у новчаним износима, као у њеном садржају.

Ставом пет изреке одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу исплати накнаду штете на име новчане накнаде, за период од 02.10.2007. године до 14.10.2013. године, као дана повратка на рад, по наведеним месецима, у новчаним износима, у вредности и са каматом, као у њеном садржају.

Ставом шест изреке одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да, за тужиоца, надлежном Фонду ПИО запослених – Филијали Нови Београд, изврши уплату доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, на новчану накнаду из става пет изреке пресуде, за период од 02.10.2007.

године до 14.10.2013. године, као дана повратка на рад, по наведеним месецима, у новчаним износима, у вредности као у њеном садржају.

Ставом седам изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 831.250,00 динара, као и законску затезну камату на трошкове поступка почев од дана наступања услова за извршење до исплате.

Ставом осам изреке одбијен је, као неоснован, захтев туженог којим је тражио да суд обавезе тужиоца да туженом накнади трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац, из свих разлога прописаних чланом 373 Закона о парничном поступку, побијајући је у ставу пет, шест и седам изреке.

Решењем Трећег основног суда у Београду П1 3533/13 од 02.09.2024. године, ставом један изреке, исправљена је допунска пресуда Трећег основног суда у Београду П1 3533/13 од 07.02.2024. године, као у њеном садржају, и одлучено да у преосталом делу пресуда остаје неизмењена; ставом два изреке, одбијен је, као неоснован, предлог тужиоца за доношење допунског решења о трошковима поступка. Наведено решење правноснажно је 28.09.2024. године (службена белешка првостепеног суда од 11.10.2024. године).

Испитујући правилност ожалбених пресуда, у границама овлашћења прописаних чланом 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд у Београду је, као другогостепени суд, нашао:

-жалба тужиоца изјављена против пресуде првостепеног суда од 16.12.2021. године је основана, а жалба туженог изјављена против пресуде првостепеног суда од 16.12.2021. године је неоснован; жалба туженог изјављена против допунске пресуде од 12.08.2022. године је неоснована, а жалба тужиоца изјављена против допунске пресуде од 12.08.2022. године је основана; жалба тужиоца изјављена против допунске пресуде од 07.02.2024. године је неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде од 16.12.2021. године, у потврђујућем делу, као и у поступку доношење ожалбених пресуда од 12.08.2022. године и 07.02.2024. године, у потврђујућем делу, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 Закона о парничном поступку, у вези члана 402 Закона о парничном поступку, на које другогостепени суд пази по службеној дужности, нити се жалбама указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка, које би биле од утицаја на правилност и законитост ожалбених пресуда, у том делу.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је радио код туженог, на основу уговора о раду из 2003. године, на пословима заменика шефа пријемно – отпремне службе, а на основу уговора о раду од 25.12.2006. године тужилац је требало да ради на пословима продавца. Тужилац је потписао уговор о раду од 25.12.2006. године, за који му претходно није достављена понуда за закључење анекса уговора о раду. Даном 02.10.2007. године, тужиоцу је, доношењем решења туженог, престао радни однос код туженог, и то због престанка потребе за обављањем

послова на којима је распоређен, а послодавац није имао могућност да му обезбеди други посао који одговара његовој стручној спреми и радним способностима, нити могућности да му понуди посао у нижем степену стручне спреме, одговарајућег занимања, нити обезбеди преквалификацију или доквалификацију, рад са непуним радним временом или да му понуди посао код другог послодавца. Тужиоцу је истог дана исплаћена отпремнина у износу од 238.640,84 динара. Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4052/10 од 05.11.2012. године, ставом један изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је уговор о раду бр. 1944 од 25.12.2006. године, закључен између тужиоца и туженог, ништав; ставом два изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено решење туженог о отказу уговора о раду бр. 1321 од 02.10.2007. године, као незаконито, донето од стране послодавца туженог, и наложено туженом да тужиоца врати на послове на које је био распоређен пре отказа уговора о раду или на послове са његовом стручном спремом; ставом три изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде, и то новчане износе, у вредности, за период и са законском затезном каматом од датума до исплате, као у њеном садржају; ставом четири изреке, одбачена је тужба у делу тужбеног захтева да се обавезе тужени да, на име тужиоца, на наведене износе, у периоду од 02.10.2007. године до повратка на посао, изврши уплату, Републичком фонду ПИО – Филијали у Београду, доприносе за обавезно социјално осигурање; ставом пет изреке, одбачена је тужба у делу тужбеног захтева тужиоца у којем је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу упише у радну књижицу радни стаж од престанка радног односа до повратка 02.10.2007. године; ставом шест изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да постоји потраживање туженог према тужиоцу, у износу од 238.640,84 динара, са каматом по стопи која је прописана Законом о висини стопе затезне камате, почев од 02.10.2007. године до исплате; ставом седам изреке, усвојен је компензациони приговор туженог према тужиоцу, у износу од 238.640,84 динара, са каматом по стопи која је прописана Законом о висини стопе затезне камате почев од 02.10.2007. године до исплате, и извршено пребијање потраживање странака; ставом осам изреке, утврђено је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4241/13 од 21.08.2013. године, ставом један изреке, потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 4052/10 од 05.11.2012. године у ставу један и два изреке, а жалба туженог, у том делу, одбијена је, као неоснована; ставом два изреке, укинута је пресуда Првог основног суда у Београду П1 4052/10 од 05.11.2012. године у ставу три, шест, седам и осам изреке и, у том делу, предмет упућен истом суду, на поновно суђење. На основу налаза и мишљења судског вештака за економско-финансијску област Љубомира Митровића од 12.07.2012. године утврђено је да би укупно номинално потраживање тужиоца, по основу изостале зараде и регреса, од дана отказа 02.10.2007. године до давања налаза и мишљења од 12.07.2012. године, било 2.098.723,29 динара, а све обрачунато за период од 02.10.2007. године, закључно са 30.06.2012. године, да је рок доспелости месечних изосталих зарада 30. у текућем месецу за претходни месец. На основу допунског налаза и мишљења судског вештака Љубомира Митровића од 20.03.2018. године, а чији задатак је био да се изјасни о висини изосталих зарада и регреса тужиоца, од 30.06.2012. године до 14.10.2013. године, као и о висини доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, за период од 02.10.2007. године до 14.10.2013. године, а према висини накнаде зараде у том периоду, укупно нето номинално потраживање тужиоца, по основу изосталих зарада и регреса, од дана отказа 02.10.2007. године до 14.10.2013. године, износи 2.847.427,50 динара, а све обрачунато

на дан 30.11.2013. године, када је за исплату доспела зарада из октобра 2013. године. Појединачне месечне висине изосталих нето зарада и регреса приказане су у табели 1А рекапитулације. На основу допунског налаза и мишљења судског вештака Љубомира Митровића од 17.07.2019. године, чији је задатак био да утврди висину новчаних износа које је тужилац примио од Националне службе за запошљавање за време незапослености, са каматом од тренутка када их је примио, до тренутка давања налаза, као и да утврди висину инвалидске пензије коју је тужилац примио, од тренутка пријема до тренутка давања, налаза као и да утврди висину отпремнине коју је тужилац примио, са законском затезном каматом, од тренутка пријема до дана давања налаза, као и да тако добијене износе стави у пребој са евентуалним потраживањем тужиоца, утврђено је укупно потраживање тужиоца, увећано за законску затезну камату на дан 09.07.2019. године, у износу од 1.663.836,20 динара, од чега је главни дуг 854.672,99 динара, а обрачуната камата 809.163,21 динар. Судски вештак Љубомир Митровић је, након налаза и мишљења од 12.07.2012. године, дао два допунска налаза и мишљења, али је тужилачка страна самоиницијативно ангажовала судског вештака економско-финансијске струке Радишу Питулића и дала му задатак за вештачење, и исти је доставила суду уз поднесак од 07.09.2021. године, којим је прецизирала тужбени захтев, а са чиме се тужени није сагласио, те је првостепени суд одбио предлог да се налаз вештака Радише Питулића, који је здружен списима предмета уз поднесак тужиоца од 07.09.2021. године, уврсти као доказно средство, и прихватио налаз и мишљење судског вештака Љубомира Митровића од 12.07.2012. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одлучио као у ставу један, два и три изреке ожалбене пресуде од 16.12.2021. године. Наиме, првостепени суд је нашао да су, како је усвојен тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду и враћање на рад, испуњени услови из одредаба члана 191 Закона о раду да тужени тужиоцу исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде, за спорни период, а у висини која је утврђена на основу налаза и мишљења судског вештака Љубомира Митровића од 12.07.2012. године. Имајући у виду да је тужени предложио да суд усвоји компензациони приговор као из поднеска од 31.10.2012. године, тако што ће утврдити да постоји потраживање туженог према тужиоцу, у износу од 238.640,84 динара, са каматом по стопи прописаној Законом о висини стопе затезне камате, почев од 02.10.2007. године (на име исплаћене отпремнине) и да се усвоји компензациони приговор према тужиоцу у наведеном износу, са каматом, и да се изврши пребијање, првостепени суд је одлуку као у ставу два и три изреке ожалбене пресуде од 16.12.2021. године донео налазећи да тужени има правни интерес за утврђење постојања потраживања туженог према тужиоцу у овој парници, јер је тужени исплатио тужиоцу отпремнину, коју је тужилац у обавези да врати туженом, јер је држи неосновано, сходно одредби члана 210 Закона о облигационим односима. Одлука о камати донета је применом одредаба члана 277 Закона о облигационим односима.

Према образложењу наведене допунске пресуде од 12.08.2022. године, првостепени суд је одлучио применом одредаба члана 356 став 1 Закона о парничном поступку, имајући у виду да је тужилац, поднеском од 17.02.2022. године, предложио да се донесе допунска пресуда, те је одлуку као у ставу један изреке наведене пресуде донео с обзиром на то да је тужилац поднео тужбу против туженог ради накнаде изгубљене зараде, за период ближе означен у изреци пресуде од 16.12.2021. године, а

одлуку као у ставу два изреке наведене пресуде донео је с обзиром на то да је тужилац, поднеском од 07.09.2021. године, тражио уплату доприноса одређене на основу налаза и мишљења судског вештака Радише Питулића од 12.08.2021. године, који суд није прихватио као доказ.

Према образложењу наведене допунске пресуде од 07.02.2024. године, у побијаном делу, одлучено је применом одредаба члана 356 Закона о парничном поступку, имајући у виду да је тужилац, на основу налаза и мишљења судског вештака Радише Питулића од 12.08.2021. године, у односу на који је првостепени суд одбио предлог тужиоца да се изведе као доказ, поднеском од 07.09.2021. године, одредили тужбени захтев који се односи на накнаду коју је тужилац примао до незаконитог отказа, за период од 02.10.2007. године до 14.10.2013. године, због преостале радне способности и распореда на мање вредноване послове, обрачунате између коефицијента радног места тужиоца од 1,80 у односу на коефицијент 1,50, а да суд не може да изврши обрачун неисплаћене разлике наведене новчане накнаде то је наведени тужбени захтев тужиоца одбио, као неоснован, као у ставу пет изреке наведене допунске пресуде. Како је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиоца за исплату неисплаћене разлике новчане накнаде тужиоцу, између коефицијента радног места од 1,80 према коефицијенту од 1,50, за период од 02.10.2007. године до 13.10.2013. године, неоснован је и тужбени захтев за уплату доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање на износе наведене новчане накнаде, јер је захтев за уплату доприноса акцесоран у односу на захтев за исплату новчане накнаде, те је првостепени суд одлучио као у ставу шест изреке наведене допунске пресуде.

Чланом 383 став 4 Закона о парничном поступку је прописано да ће другостепени суд за закаже расправу и одлучи о жалби и захтевима странака кад је у истој парници првостепена пресуда већ једанпут била укинута, а побијана пресуда се заснива на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању или су у поступку пред првостепеним судом учињене битне повреде одредаба парничног поступка, осим ако се побија пресуда на основу признања, пресуда због одрицања, пресуда због пропуштања, пресуда због изостанка, као и пресуда донета без одржавања главне расправе, односно ако се ради о пресуди у спору мале вредности.

Како је пред првостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, јер пресуда од 16.12.2021. године у односу на одлуку садржану у ставу два и три изреке, као и пресуда од 12.08.2022. године у односу на одлуку садржану у ставу два изреке, има недостатака због којих се не може испитати – изрека пресуде противречи разлозима пресуде, у пресуди нису дати разлози о битним чињеницама, на шта основано указују наводи жалби тужиоца, имајући у виду и да је у поступку доношења ожалбене пресуде од 16.12.2021. године, у наведеном делу, занемарено да је тужени у току поступка истакао приговор ради пребијања - да је тужени захтевао да суд својом одлуком изврши и пребијање (компензацију) тужиочевих и туженикових међусобних потраживања, те је првостепени суд пропуштајући да, у том смислу, донесе одлуку о истакнутом приговору пребијања учинио наведену битну повреду одредаба парничног поступка, због чега је другостепени суд, сходно овлашћењу из члана 383 став 4 Закона о парничном поступку, заказао расправу, ради разјашњења околности од значаја за правилну примену материјалног права, на коју је приступио пуномоћник тужиоца и

навео да предлога за допуну доказног поступка нема, посебно да нема предлога за допуну вештачења, нити да предлаже поново саслушање судског вештака, као ни саслушање сведока и тужиоца и, у том смислу, истакао да предлаже да суд закључи расправу и одлуку донесе према стању у списима, а пуномоћник туженог, иако уредно позван, није приступио, те је овај суд, оценом свих изведених доказа посебно и у вези једни са другим, применом одредаба члана 8 Закона о парничном поступку, утврдио правно важне чињенице за одлуку у овој правној ствари.

Имајући у виду изјашњење тужилачке стране на расправи пред овим судом и да пуномоћник туженог, иако уредно позван, није приступио, овај суд је, код изложеног чињеничног стања утврђеног у првостепеном поступку, које наводи жалби не доводе у сумњу, одлучио потврђујући ожалбену пресуду од 16.12.2021. године у ставу један изреке, ожалбену допунску пресуду од 12.08.2022. године у ставу један изреке и ожалбену допунску пресуду од 07.02.2024. године у ставу пет и шест изреке, а у ставу два и три изреке ожалбена пресуда од 16.12.2021. године је укинута, као и ожалбена допунска пресуда од 12.08.2022. године у ставу два изреке, због наведене учињене битне повреде одредаба парничног поступка, с обзиром и на то да је наведена допунска пресуда од 12.08.2022. године донета по предлогу тужиоца да се изврши допуна пресуде, и одлучено је само у погледу приговора пребијања, као у том делу става два изреке ове пресуде, имајући у виду и да је првостепени суд, по предлогу тужиоца да се изврши допуна пресуде, одлучио и допунском пресудом од 07.02.2024. године као у ставу два изреке.

У конкретном случају, ставом један и два изреке пресуде првостепеног суда П1 4052/10 од 05.11.2012. године, која је, у том делу, правноснажна 21.08.2013. године, утврђено је да је уговор о раду бр. 1944 од 25.12.2006. године, закључен између тужиоца и туженог, ништав, и поништено је решење туженог о отказу уговора о раду бр. 1321 од 02.10.2007. године, као незаконито, донето од стране послодавца, туженог, и наложено туженом да тужиоца врати на послове на које је био распоређен пре отказа уговора о раду или на послове у складу са његовом стручном спремом, те је остварен основ грађанско-правне одговорности туженог да тужиоцу накнади штету, применом правила из члана 191 Закона о раду. Ово из разлога што је тужени доносилац оспореног незаконитог решења о престанку радног односа тужиоца, из којих разлога су настале штетне последице за тужиоца, у конкретном случају, у виду изгубљене зараде, као и уплате доприноса за пензијско и инвалидско осигурање. У конкретном случају, како се накнада штете по овом основу, у складу са одредбама члана 191 Закона о раду, умањује за износ прихода које је запослени остварио по основу рада, по престанку радног односа, нису били испуњени услови за умањење накнаде штете по основу остварене новчане накнаде од Националне службе за запошљавање, са каматом, на те износе, супротно наводима туженог, као ни за износе остварене инвалидске пензије, имајући у виду да само постојање правноснажне судске одлуке којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос аутоматски даје право на накнаду штете у висини зараде и других примања која том запосленом припадају по закону, општем акту и уговору о раду, уз уплату припадајућих доприноса за обавезно социјално осигурање, а Закон о раду прописује услове под којима се висина штете може умањити (приходи по основу рада), те је правилно првостепени суд прихватио налаз и мишљење судског вештака Љубомира Митровића од 12.07.2012. године, који је дао и допунски налаз и мишљење од 20.03.2018. године, а имајући у виду и да је у допунском налазу и

мишљењу од 17.07.2019. године судски вештак Љубомир Митровић утврдио висину новчаних износа које је тужилац примио од Националне службе за запошљавање за време незапослености, са каматом, од тренутка када их је примио до тренутка давања налаза, као и висину инвалидске пензије коју је тужилац примао, од тренутка пријема до тренутка давања налаза, као и висину отпремнине коју је тужилац примио, са законском затезном каматом, од тренутка пријема до дана давања налаза, те тако добијене износе ставио у пребој са евентуалним потраживањем тужиоца и утврдио укупно потраживање тужиоца, увећано за законску затезну камату на дан 09.07.2019. године, дакле, да није утврђена висина потраживања тужиоца без наведених умањења за износе које је тужилац примио од Националне службе за запошљавање и за износе које је тужилац примио по основу инвалидске пензије, и висина потраживања туженог, те тако добијени износи стављени у пребој-није извршен пребој и утврђени износи након пребоја, овај суд је, како је претходно образложено, заказао расправу ради разјашњења околности од значаја за правилну примену материјалног права, међутим, тужилац се на расправи пред овим судом изјаснио како је претходно наведено, а тужени, уредно позван, није приступио, те је овај суд одлучујући према резултату расправљања, донео одлуку као у ставу два изреке ове пресуде у погледу приговора пребијања, имајући у виду да тужени, код изложеног, није доказао, у смислу одредаба члана 231 став 3 Закона о парничном поступку, све чињенице од значаја за одлучивање о приговору ради пребијања у конкретном случају. Тужени је, као одбрамбено средство у овој парници, поднеском од 20.08.2012. године, истакао приговор ради пребијања, за износ од 238.640,84 динара, са каматом почев од 02.10.2007. године, предлажући и, поднеском од 31.10.2012. године, да суд утврди постојање потраживања туженог према тужиоцу од 238.640,84 динара, са каматом по стопи која је прописана Законом о висини стопе затезне камате, почев од 02.10.2007. године до исплате, да се усвоји компензациони приговор туженог према тужиоцу у износу од 238.640,84 динара, са каматом по стопи која је прописана Законом о висини стопе затезне камате, почев од 02.10.2007. године до исплате, и да се изврши пребијање потраживања и одбије тужбени захтев тужиоца за износ из компензационог приговора, али је приговор пребијања у конкретном случају неосновано употребљен, како је претходно наведено, јер је на туженом био терет доказивања, у смислу члана 231 став 3 Закона о парничном поступку, а према резултату расправљања не произилази да је тужени доказао постојање потраживања према тужиоцу у наведеном износу из истакнутог приговора ради пребијања и основаност приговор ради пребијања којим је захтевао да суд својом одлуком изврши пребијање (компензацију) тужиочевих и туженикових међусобних потраживања.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, одлучено је као у ставу један и два изреке ове пресуде, с обзиром и на наведену учињену битну повреду одредаба парничног поступка.

Изложено и применом правила из члана 172 став 1 у вези члана 154 став 1 Закона о облигационим односима, у погледу основа одговорности и у погледу обима накнаде штете – успостављање пређашњег стања.

Потврђена је и одлука о камати, као и о уплати доприноса, као акцесорних потраживања.

Уплатом доприноса за обавезно социјално осигурање у корист запосленог, и то, у конкретном случају, доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, врши се, такође, реституција.

Како је претходно наведено, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, у потврђујућем делу ожалбене пресуде од 16.12.2021. године, ожалбене допунске пресуде од 12.08.2022. године и ожалбене допунске пресуде од 07.02.2024. године, правилно је првостепени суд применио материјално право, дајући за своју одлуку разлоге, које прихвата и овај суд, у поступку жалбене контроле, у том делу.

Наведене одлучне чињенице наводи жалби не доводе у сумњу, те се неосновано ожалбене пресуде побијају у потврђујућем делу због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, имајући у виду и одредбу члана 228 Закона о парничном поступку, којом је прописано да је странка дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којима оспорава наводе и доказе противника, а суд утврђује чињенице од којих зависи одлука основаности захтева, у ком смислу је првостепени суд и поступио.

Полазећи од наведеног чињеничног стања утврђеног у првостепеном поступку, неосновани су и наводи жалби о погрешној примени материјалног права, у наведеном делу, при чему се овај суд користи и овлашћењем из одредбе члана 396 став 2 Закона о парничном поступку, којом је прописано да ако се пресудом жалба одбија, у образложењу пресуде суд неће детаљно да образлаже пресуду у случају да прихвата чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, као и примену материјалног права, а ожалбене пресуде, у наведеном делу, супротно наводима жалби, нису захваћене битним повредама одредаба парничног поступка, на које се, неосновано, у жалбама указује.

Првостепени суд је, дајући разлоге за своју одлуку ценио изведене доказе у смислу члана 8 Закона о парничном поступку, те су, у том смислу без утицаја на правилност ожалбених пресуда у потврђујућем делу наводи тужиоца и туженог у жалбама који се односе на оцену доказа.

Супротно наводима жалби, ожалбена пресуда, у потврђујућем делу, не садржи битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, јер је јасна у погледу разлога о одлучним чињеницама и даје потпуне разлоге.

Потврђено је решење о парничним трошковима, садржано у ставу седам изреке ожалбене допунске пресуде од 07.02.2024. године, донето у складу са одредбама члана 153 и члана 154 Закона о парничном поступку, имајући у виду и да је ставом два изреке решења Трећег основног суда у Београду П1 3533/13 од 02.09.2024. године, одбијен, као неоснован, предлог тужиоца за доношење допунског решења о трошковима поступка, које решење је, како је претходно наведено правноснажно 28.09.2024. године. Претходно, укинута је решење садржано у ставу четири изреке ожалбене пресуде од 16.12.2021. године, имајући у виду основане наводе жалбе тужиоца о битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, у вези члана 402 Закона о парничном поступку, и у том делу.

Имајући у виду успех странака у поступку по жалби, обавезан је тужени да тужиоцу, на основу одредба чл. 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку, у вези Адвокатске тарифе, накнади парничне трошкове које је имао, и то: за састав жалбе од 17.02.2021. године, у износу од 33.000,00 динара; за састав жалбе од 01.09.2022. године, у износу од 33.000,00 динара, и за заступање од стране адвоката на једном одржаном рочишту, у износу од 29.250,00 динара. Тужилац нема право на накнаду трошкова за састав одговора на жалбу туженог, јер, ценећи све околности случаја, ови трошкови нису били потребни ради вођења парнице, у смислу члана 154 став 1 Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, на основу члана 383 став 4 у вези члана 387 став 1 тачка 2, 3 и 6 и став 3, члана 390 и члана 401 тачка 2 и 3 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Зорица Јовановић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**